

[Inger Gautier Schmit.]

steres, men jeg tror, vi skal passe paa ikke at komme for langt ud i Retning af at stille for store Krav, som Befolkningen ikke kan honorere, og Krav af en saadan Art, at det maaske ikke engang vil være gavnligt eller sundt for Børnene og de unge at færdes i saadanne Lokalteter.

Med Hensyn til den offentlige Børneforsorg er der jo i øvrigt ikke vist nogen særlig Rundhaandethed paa Finanslovforslaget, og de stærke Krav om øget Tilskud til forebyggende Børneforsorg vil sikkert igen lyde i denne Vinter. Det er jo et Omraade, hvor Staten har paataget sig Forældremyndighed over en Del Børn, og derfor mener jeg ogsaa, at de Lokalteter, som skal modtage disse Børn, maa være af en saadan Art, at Arbejdet kan gaa sin støtte og rolige Gang. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Socialminister at vise større Velvilje i Aar og søge at fremme de Sager mest muligt, som drejer sig om offentlig Børneforsorg og de Institutioner, som knytter sig hertil.

Jeg kan tiltræde de Bemærkninger, som det ærede Medlem Fru Nina Andersen fremførte i Anledning af Husholdningsundervisningen her i Landet og det ønskelige i, at Husholdningsseminarier bliver sidestillet med andre Seminarier. I det hele taget har Kvindernes Uddannelse i Husholdning jo hidtil været et forsømt Emne. Heldigvis har man nu en betydelig større Interesse for denne Sag, og jeg ønsker, at denne Interesse maa være stigende. Men jeg ved dog ikke, om det just skulde være saadan, som jeg forstod var det ærede Medlems Mening, at Statsministeren skulde tage et Initiativ; jeg tænker mig, at det ærede Medlem mente noget i Retning af Nedsættelse af en Kommission, hvilket jo synes at være næsten den eneste Udvej i alle Sager. Man maa huske paa, at et Hjem er aldrig et Værksted, eller skulde helst aldrig blive et Værksted; alle ensrettede Planer i Retning af, hvad der skal bestilles, hvordan der skal arbejdes, og hvor længe der skal arbejdes i et Hjem, støder an mod dette, at et Hjem er en Helhed og en Individualitet. Jo mere man ensretter her, desto mere synes jeg, at man let kommer til at skade det, der er det mest intime og værdifulde i Hjemmet.

Vi har nu faaet Meddomsmænd her i Danmark og har for øvrigt bragt i Erfaring, at det er en temmelig dyr Institution, men man har ogsaa bragt enkelte andre Ting i Erfaring i den korte Tid, de har virket, bl. a. dette, at Meddomsmændene synes i

nogen Grad at lide af den Svaghed, vi har fundet hos Nævningetingene, nemlig at de i deres Medfølelse frikender eller i hvert Fald afsiger meget blide Domme, hvor de efter min Mening ikke burde gøre det.

Saaledes ser man i Sager, der angaar spirituspaavirkede Automobilførere, hvorledes man her i Stedet for at give en berettiget og rigtig Dom skyder sig ind under dette, at „det er Synd for Manden at miste sit Kørekort, fordi det er hans Erhverv“. Et saadant Ræsonnement finder jeg det uheldigt i stigende Grad at anvende, idet det, at det er hans Erhverv, jo ikke kan være en Undskyldning for Manden for, at han beruser sig. Vi hærges jo, kan man sige, af Automobilulykker her i Danmark, og det er derfor uheldigt, maa jeg finde, at der afsiges Retskendelser, der bidrager til, at man mere og mere slaar sig til Ro med: du faar nok en mild Dom; og skulde du endelig faa en Dom, skriver du til Justitsministeren, og saa benaader han dig sikkert. Et givet Faktum er da dette, at Ansøgningerne til Justitsministeriet om Benaadning er i en saadan Stigning, at jeg tror, Ministeriet med Tiden vil faa vanskeligt ved at ekspedere alle de Tusinder af Sager, der indsendes aarligt.

Det synes at være en Tradition hos Ordføreren for det socialdemokratiske Parti i sin Finanslovtale at indflette en Lovprisning af den siddende Regering for dens udmærkede økonomiske Politik. Den nuværende Ordfører kan selvfølgelig langt fra maale sig med den tidligere, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, som jo var en ren Mestersanger i saa Henseende, men han har, om jeg saa maa sige, med sit Næb ogsaa givet sin Tilfredshed til Kende og har bl. a. udtrykt sin Glæde over det gode og solide Finansstyre, som baade det aflagte Statsregnskab og de efterfølgende Finanslove er Udtryk for, og endvidere udtalt, at Befolkningen nu ved, at det, der præger Socialdemokratiets Finanspolitik nu, er Sundhed, Orden og Balance. Saadan ser altsaa det ærede Medlem paa det Finansstyre, der er ført her i Landet; han udtaler sin Tilfredshed med, at Befolkningen nu ved, at det er Sundhed, Orden og Balance, som præger denne Regerings Finansstyre.

Nu vil jeg ikke tro, at det ærede Medlem ikke mener, hvad han siger, men jeg synes, at han i sin Tale ikke røber den store Intelligens, som jeg egentlig altid har tænkt han var i Besiddelse af, naar han kan udtale sig saaledes. Jeg tror, at det ærede Medlem i alt for ringe Grad kender det danske Folk og den danske Befolkning, naar han kan